

Une-Uku

ullutused

siljalill

Illustraator: Liina Lippasaar
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud
Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-87-0

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

Pärnu 2026

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

*Unenägudes saame olla
peategelased filmides,
mille stsenaaristid ja
lavastajad me ise oleme.
Paraku ka ainsad vaatajad.*

Möödunud öö unenäos olin ma mingis kummalises kohas. Miks või kuidas ma sinna sattusin, seda ei tea, aga olukord meenutab tagantjärele mingi arvestuse või eksami sooritamist. Igatahes oli mu ülesandeks tõestada, et olemasolevat auku (ükskõik, missuguses materjalis) pole võimalik väiksemaks lõigata.

No andke andeks! Ma ju tean, et see nii on ja nõustun täiega. Kuidas seda aga tõestada? Mul polnud õrna aimugi ja nüüd, ärkvel olles, ei oska ma seda ka sugugi teha. Pusisin tükk aega küll

nii- küll naapidi, aga lahendust ei leidnud. Iga võimaliku katse peale kummutasin ise oma mõtteis lahenduse õigsuse, et sel teel ma tõestuseni ei jõua.

Lõpuks tundus, et koidukiir hakkab helendama ja lahendus juba paistab ning mu õhin paisus, kui äkki turgatas pähe: rätsepate töömail on ju olemas ametinimetus juurdelõikaja! Kas need oskajad lõikavad auke väiksemaks, või tekitavad neid juurde?

Selle peale ärkasin üles.

Ma sirutasin just käe välja, et komandeeringudokumendid vastu võtta. Pidin sõitma ajakirjanikuna Hispaaniasse. Kuid samal hetkel hakkas äratuskell tööle ning mu uni sai otsa. Mõnikord võiks ju tõesti uni edasi kesta ...

Ma ei mäleta, mida öösel unes nägin, aga selgelt on meeles viimane mõte enne ärkamist: „Ma ei saa seda raha koguma hakata, sest mul pole selle jaoks korralikku viiulikasti.”

Heh, justkui mul üldse mingisugustki viiulikasti kunagi olnud oleks. Aga olgu, mõneks ajaks proovin esitada üleskutse – Hoidke raha (ei, mitte hoiukassas) viiulikastis! Kes seda järgivad, kirjutage mulle ka, kuidas see teie majanduslikku heaolu mõjutanud on.

Unenägudest ei saa üle ega ümber, möödunud ööl palgati mind elukutseliseks lehvitajaks. Töö ülesandeks oli vastu lehvitada kõigile neile, kes mulle lehvitavad, kui ma neist mööda sõidan. Oeh.

Ma ikkagi pean hingelt ära kirjutama oma väikese ärevushetke täna hommikul. Nägin unes, et olin Leedus ära eksinud ja ma ei teadnud ei oma hotelli nime ega aadressi. Vaagisin mõttes, kas võiks abi olla politseijaoskonda minekust, et äkki nad uurivad välja, kus mu hotell on, olin ju ametlikult sinna sisse kirjutanud ennast. Aga enne kui ma otsustada jõudsin, kajas mu kõrvus äratuskella hääl. Olete ehk kuulnud seda rääkiva äratuse varianti, mis hommikuti suht plekise häälega teatab: „Aeg on ärgata.”? No minu

„ärataja” teatas seekord: „Aeg on hakata rääkima!” Ja sekundimurdosa jooksul oli kogu Leedu kadunud. Uni samuti.

Esimene mõte oli, et kellega ja mis kell mul kokkulepe oli, et helistan. Siis tekkis imestus, miks ma kodus olen? Alles üsna hulk aega hiljem sain aru, et on VABA PÄEVA hommik ja ma ei pea helistama ning ma ei pea tööle tormama ja ma võiksin vabalt edasi magada (kasvõi suvalises Leedu politseijaoskonnas). Aga mida enam polnud – see oli uni. Olengi siamaani, silmad pärani, ilmaelu üle imestanud.

Kas teil on ka unenägusid, mis tulevad ikka ja jälle? Veerand sajandit tagasi olin ma oma unedes korduvalt minemas matemaatika eksamile. Ikka tundega, et ma ei oska mitte kõige vähematki. Kuigi elu jooksul olen vist neli korda selles aines pidanud eksami tegema ja kolmel esimesel korral sain hindeks viie.

Nüüd on mind hakanud kummitama unenägu, milles ma olen kodust eemal, kusagil hoopis teises kohas, vahel veidi tuttavamas, vahel päris võõras, aga iga kord jõuan enne ärkamist selleni, et

tahan koduteele asuda ja ei saa seda sel-
lepärast, et mu käekott või rahakott, ühe-
sõnaga raha ja dokumendid on jäljetult
kadunud. Ärgates on lõpmata hea tunne
aduda, et olen kodus, oma voodis ja kõik
asjad on alles, kadunud pole midagi ...

Siiski tahaksin nüüd mingit teistsugust
stsenaariumi öistele „filmidele”. Olgu
pealegi pisut põnevust sees, aga turva-
tunnet võiks seal rohkem olla. Olen vist
juba väsinud sellega tegelemisest, et
kuhu pöörduda, kellele mida rääkida, et
koju tagasi jõuda.

Seiklesin öösel Järva-Jaanis. Kõik algas
sellest, et soovisin õhtuse bussi peale
jõuda ja olin teel bussipeatusesse. Ühel
teelahkmel tegin vale valiku ning pöö-
rasin paremale teeharule, selle asemel,
et vasakut haru pidi edasi kõndida. Siis
tekkis mõne aja pärast vajadus juhatust
küsida, kuidas kohale jõuda.

Virgusin öö jooksul päris mitu korda, aga
seesama uni jätkus iga kord nagu järje-
film. Ikka sekkus tegevusse keegi uus ini-
mene, kellelt teed küsida ja aina segase-
maks läks kohale jõudmise võimalus.